

Демократія - безособова диктатура

На берегах Дніпра є люди, які сповідують ідею Великої Східної Імперії Української Нації

Лідер українських реваншистів, як часто себе називає Дмитро Корчинський, веде на телебаченні декілька популярних програм, вільно пропагує свої ідеї, видає книги. Одну з них - "Авторитарна альтернатива" - Інститут проблем регіональної політики і сучасної політології навіть рекомендував у якості посібника не лише студентам, викладачам, а й держслужбовцям, а також...курсантам та офіцерам Збройних Сил.

Крім того, ще ніхто не довів, що, коли від великого до смішного - один крок, то зворотний шлях - набагато довший. Зрештою, у Мюнхені на початку минулого сторіччя теж усе починалося при зверхньому нехтуванні проблемою з боку суспільства.

За що ж борються українські реваншисти? За повернення у минуле. Тільки не недалеко, комуністичне, а у дуже віддалене. Вони мріють відновити імперію "від Сяну до Дону" - на їхній погляд, саме такою була територія Київської Русі часів Святослава.

У сучасному Києві спостерігається нестача життєвих сил

- Пане Дмитре, спонтанне запитання: чому ваш кабінет прикрашає портрет Джохара Дудаєва, а не, приміром, Леоніда Кучми?

- Першого я вельми і щиро шаную. Дуже талановитий політик! І помер ні на день пізніше, чим це потрібно було, аби залишитися в пам'яті чеченського народу національним героєм.

А Кучма? Мило, але мляво! До речі, він, як і усі великі, не любить конституцію. Але біда в тому, що лєвова частка українського суспільства навіть не підозрює про її існування.

- Зрозуміло! Переходимо до теми нашої розмови: ви що, без усяких викрутасів разпрощалися з політиками-"патріотами"? Чи це - тактичний хід?

- На жаль, як з'ясувалося, наші націонал-дебіли спроможні лише на найпростіші розумові рухи: відслідковувати, що роблять "москалі", і вчиняти навпаки. Москва висуває гасло слов'янської єдності, ми - узагалі заперечуємо цей чинник, ігноруючи навіть інтереси етнічних вихідців з берегів Дніпра у Молдові, Росії, на Північному Кавказі. Кремль визнає Сербію, ми відразу починаємо допомагати Хорватії. Путін бореться за інтеграцію, ми використовуємо демагогію сепарації.

- А як же жадана самостійність?

- Віковична мрія українців - неповноцінне гасло, яке у результаті може перетворити в неповноцінний весь народ. Не "самостійність", а побудова великої нації, що не стане пристосовуватися, - ось наш девіз!

- Але хіба саме не про таку "розбудову" чи не на кожному розі говорить президент?

- Не смішіть! Кучма зациквився на референдумах, виборах і робить усе, щоб через них "каналізувати" суспільну активність. "Ви не задоволені останньою виборчою кампанією? - запитує він. - Що ж, у нас демократія. Трохи відпочинемо і проведемо нову".

Я пройшов політичне загартування в Абхазії і Чечні і не з чужих слів знаю, як у подібній ситуації чинить виборець-кавказець. Він дістає із серванту найулюбленіший кулет і йде до будинку адміністрації, де в компанії собі подібних стріляє у повітря, витинає суфійські танці і - ледь не забув! - попутно відновлює потоптану справедливість.

Я читаю газети і дивлюся телевизор і бачу, як поведуться обурені цивілізовані виборці. Вони починають загальнонаціональний страйк і валять уряд.

Я живу в Україні і зачудовано спостерігаю: мій недолугий співвітчизник знову чвалає до виборчої урни!

Мене не обурює поведінка Леоніда Даниловича. З себе виводить електорат. Адже саме він не дає гаранту Конституції стати політиком бодай європейського масштабу. Тому, що навіть не намагається його налякати. А хіба станеш великим тореро, усе життя встромляючи піку в зашийок солом'яного бичка? Якщо так піде і далі, Україні ніколи не матиме видатних політичних діячів: там, де не ховаються Брути, ніколи не народжуються Цезарі!

На берегах Дніпра усе - сіро, плоско, нецікаво і напіванонімно. Нема особистостей, немає подій.

Сучасну історію нашої країни буде дуже легко вивчати: у 1991 році на неї звалилася незалежність, а далі вже нічого не відбувалося.

Росіяни трохи побунтували у 91-му і 93-му роках і подивіться, які у них колоритні політики, олігархи. Які типажі! Щоправда, зараз усі вони витісняються сірими особистостями, випестуваними службою зовнішнього спостереження КДБ.

- Певне, не випадково стверджують, що народ має того правителя, якого він достойний?

- Безумовно! Коли три перших вірменина епохи перебудови з'явилися у Криму, вони взяли під свій контроль кооперативний кіоск. Коли три перших українці нарешті згадали, що вони - українці, то терміново створили товариство "Просвіта". І цим дистанціювалися від боротьби за владу.

У нас, образно говорячи, не стало солдатів, навколо - одні свинопаси. Нація відчуває найгострішу нестачу життєвих сил. Я можу поспівчувати людям, котрим за минулий місяць не видали зарплату. Але якщо вони її чекають півроку - так їм і треба. Саме такого ставлення до себе вони і заслуговують!

Або візьмемо армію. Як обрахувати військовий потенціал країни, коли навіть у міністерстві оборони ніхто не зможе напевно сказати, скільки, приміром, літаків підніметься у повітря у випадку тривоги? І тільки командир авіаескадрильї знає: не підніметься жоден!

А село? На Північному Кавказі живуть такі ж селяни, як і в Україні: від зорі до зорі - із сікачкою на городі. Проте, що вони зробили в першу чергу, коли почалася перебудова? Озброїлися. І не прогадали! Щоб реформи на селі здійснювалися справедливо, їх треба проводити не відповідно до "Закону про землю", а відповідно до "Закону про зброю". Південь нашої країни знаходиться майже на широті Північного Кавказу. Хіба це не зобов'язує?!

- Не боїтеся звинувачень у закликах до насильницького скинення конституційного ладу?

- Ми купуємо у кіоску цигарки замість того, щоб кинути туди гранату. І вчиняємо так не тому, що перймаємося турботами кіоскера та його господаря, а тому, що боїмося. Але нашому страху є виправдання: коли їдеш брати банк, не порушуй правил дорожнього руху. Хоча те, що в Україні до влади повинні прийти інші, - факт, що не потребує доказів.

Подивіться, наша держава під керівництвом горе-реформаторів дозволила собі те, чого не могли дозволити ні США, ні ФРН, ні Великобританія - не мати економіки. Переплетення соціалізму, капіталізму (до речі, його, доводять американці, у часи СРСР в Україні було більше, чим нині) і феодалних стосунків призвело до появи на берегах Дніпра монстра, головною характеристикою якого є... відмова від продуктивної праці. Значна частка населення зайнята пошуком грошей, а не справи. Ті ж, хто ще працює (шахтарі, вчителі, селяни), стали головним боєм уряду. Тому, що вимагають за свою працю зарплату тоді, як ті, хто краде або перепродує, галасують лише про зменшення податків.

Влада ж вдається до дрібних підтасовок: обіцяють манну небесну то після прийняття нової конституції, то після введення в обіг національної валюти, то після чергових виборів, якщо народ проголосує "правильно". В той же час усі "стратегічні реформи" зводяться до одного: як пережити зиму? Уявіть собі, навіть неофеодализм промислових баронів, що спираються на профспілкову мафію, сьогодні у більшій мірі відповідає потребам суспільства, ніж прожектерство українських політиканів, котрі так полюбляють демократувати.

Реалії (наприклад, гривня, з якою носилися, мов дурні з писаною торбою, виконує усього лише роль розмінної монети долара) призвели до того, що послідовно розчарувавшись у соціалізмі, капіталізмі, парламентаризмі, демократії, президентові, усіх без винятку державних починаннях і суспільних механізмах, народ пішов у внутрішню еміграцію. Дратує його лише розбухлий до неймовірних розмірів міліцейський та податковий апарати, а також кількість державних кордонів і астрономічні розміри хабарів.

Якщо люди зневіряться ще й у доларі - останній опорі власної стабільності, - з'явиться місце для нас, реваншистів. На чистому, сніжно білому аркуші народної свідомості ми напише нові ієрогліфи. Потрібно лише вміти писати.

- Пан Дмитре, ви збираєтеся прийти до влади, вигравши вибори?

- Припускаю, що ми спочатку прийдемо до влади, а вже потім переможемо на виборах. Якщо вони на той час ще будуть у моді.

До речі, ви ніколи не замислювалися, чому у Верховній Раді з принципових питань усі партії голосують однаково? А тому, що при існуючому системі відбору, кандидати в парламентарі просіваються крізь сито - певне, з тим, щоб проскочили найдрібніші.

- На підтримку яких прошарків населення українські реваншисти розраховують? Ліві не підуть за вами напевно.

- Виборці, що голосують за комуністів і соціалістів, хочуть, аби держава про них піклувалася. Але є люди, що бажають тільки одного: щоб їм вона дала спокій. Це і є наш електорат.

- Не секрет, багато хто з тих, кому держава, що шило в сідниці, - не в ладах із Фемідою...

- Ну і що? При чинних законах можна легко відправити за ґрати усе населення України. Тим паче, людей з активною життєвою позицією. А лідери кримінальних угруповань саме і є такими: вони мають незвичайні організаторські здібності, загострене почуття власної гідності. Це не свинопаси! Респектабельна - слабкість, сила - завжди кримінальна. Наявність екстремістів - свідчення морального здоров'я нації. До речі, цим Росія від нас мало відрізняється.

- А Баркашов?

- Це навіть не смішно! За десять років - жодного погрому, жодного вбивства. Взагалі - жодного насильницького акту. Всі екстремісти в РФ - кавказці. Але це вже арія з іншої опери.

- І ви готові почати кривавий переділ?

- Чому ви так вважаєте? Реприватизацію здійснимо за найбільш справедливим принципом: "Хто чим володіє, нехай тим і володіє".

- Як цю сентенцію розуміти?

- А так і розуміти. Наші реприватизаційні гасла такі.

"Землю - головам колгоспів!". Якщо утримають - хай живе цивілізоване механізоване сільське господарство! Там, де її відберуть повсталі селяни, - хай живе трудове селянство і дрібнотоварне виробництво.

"Заводи - директорам!". Спроможні - утримаються. Там, де їх "попросять" страйками, з'являться комуни. Там, де останніх попруть буржуїни, трапиться розвиток виробництва.

"Президент приватизує Національний банк і Збройні Сили!" (крім більшості стрілецьких підрозділів - їх приватизують офіцери і прапорщики). Утримається, буде княжити. Ні - стане узурпатором, ще й у бамбукову клітину посадять.

"Кожний громадянин візьме те, що зможе!".

- Опоненти, а серед них і журналісти, зазнають переслідувань?

- Про своїх колег можете не тривожитися. Політиків же ми, навпаки, будемо рятувати. Від народного гніву. У спеціально відведених місцях.

- Пан Дмитре, ви не приховуєте, що збираєтеся на майбутніх виборах виставити своїх кандидатів не тільки у члени парламенту, але і самі маєте намір поборотися за президентську "булаву". Даруйте за нескромне запитання: оскільки вибори обходяться в середньому у півтора мільйони доларів на політичну "душу", де ви розраховуєте брати гроші?

- Організація завжди жила по-християнському: побиранням та здирством.

- Уточніть, будь ласка!

- А що тут уточнювати? Усе і так максимально прозоро.

Москва не спроможна жити без брехні

- Добре, припустимо, ви виграли. На кого звернете погляд на міжнародній арені? На Захід, Схід? Чи політика залишиться багатовекторною?

- Розвал соцтабору не став ціною, заплаченою за прорив на "цивілізовані" ринки. Не став нею і розвал СРСР. Результати "любовного" роману із Заходом у нас такий: ще трохи "пристрасті" й прийдеться вибирати між інтервенцією багатонаціональних сил (Югославія) і скупкою найбільше перспективних, із погляду експорту, галузей (Молдова). Тільки не вважайте мене рупором комуністів. Бо вони чи не на кожному рогові бубонять: буцімто Захід чекає не дочекається, аби перетворити Україну у сировинний придаток. У цілому - це здорове уявлення про ситуацію. Але не повне. Тому що головна ціль закордонних "радників" (їх несамовмито пвдтримують і деякі вітчизняні радикали) - створити на берегах Дніпра економічну і політичну систему, аналогічну власним.

- Але хіба це погано: прилучитися до надбань західної цивілізації?

- Ще одна поширена помилка! Знаєте, які вони люди?! Якщо добре, приміром, грають у бейсбол, те нізащо не примірять боксерських рукавичок. Зате з величезним бажанням вкладуть гроші у переобладнання рингів на бейсбольні майданчики.

- Пан Дмитре, чи означає це, що ви сумуєте за комунізмом?!

- Факт: разом із кораблем під назвою "СРСР" загинула й утворювана десятиліттями інфраструктура. Якщо дозволити собі гучну фразу, то ми, можливо, стоїмо на порозі загибелі цивілізації, принаймні, на 1/6 планети. Бо цар Голод не знає меж. Навіть об'єднані Збройні Сили

Європи не стримають мільйонних орд, котрі на старезних, але ще цілком боєздатних БТРах, розпочнуть чергове кочовище.

Радянська імперія, що б про неї не говорили недоброзичливці, мала величезний потенціал.

Спадщина, яка дісталася нам, - єдине цінне, що у нас сьогодні є, крім спогадів. Покійного треба згадувати з ненавистю, а от спадщину - із вдячністю.

До речі, Україні від померлого "дідуся" дісталися дві ноги - важка промисловість і науково-дослідний комплекс, - на який вона могла б твердо крокувати в майбутнє. Якби... Якби до цих ніг мала ще й голову.

- У чому ж, на ваш погляд, вихід?

- Імперська економіка не може існувати без імперії. Спроба існувати без економіки теж з тріскотнявою провалилася. Залишається... Так! Саме так: відродити імперію.

- Навряд чи на просторах СНД знайдуться бажані! Ви самі трохи раніше зауважили, що народ України розчарувався у соціалізмі. Не думаю, що в інших країнах ситуація докорінно відрізняється.

- А хто вам сказав, що мова йде про близнюка старої імперії?! Це має бути Н А Ш А імперія!

- Тобто?

- Москва на просторах співдружності вже не є центр. Ні політики, ні економіки, ні слов'янства. Навіть етнічно "чисті" регіони, діаспора не стали Вандеєю російського націоналізму. "Винна" у цьому відсутність загальнонаціональної ідеї, яку ще Єльцин у свій час доручав розробити.

- А в Україні вона хіба є?

- Так! Це - відродження Великої Східної Імперії Української Нації, покликаної стати домінуючою силою не тільки на євразійському просторі, а й у світі.

- ?!

- З одного боку, нерозумно посипати "оселедці" попелом: державу створили зовсім не ті, хто за неї боровся. За останні 800 років територія України збільшилася, принаймні, утричі - зусиллями німців, росіян, грузин. Державність же взагалі нам дарував ідеологічний відділ ЦК КПРС. Та й національна буржуазія народилася у компартійному Дніпропетровську, а не на Галичині. З іншого боку, було б верхом наївності думати, що ми на міжнародній арені можемо мати інтереси, які відрізняються від інтересів колишнього СРСР. Проте тверезий погляд на речі не залишає ілюзій: при нинішньому стані речей максимум, на що може розраховувати моя Батьківщина, - це місце десь між Албанією і Румунією. Чи за таку Україну боролосся багато поколінь?!

Сучасна політична система, винайдена британцями, іменується "стабільність". Але навіщо нам консервувати власну слабкість? Пацифізм - непогана штука, коли його проголошують переможці. Однак, навіщо він переможеним?

Маленька сепаратистська Україна нікому не потрібна. Вона зможе існувати тільки як дракон із хвостом на Далекому Сході, серцем на Кавказі і головою на Балканах. І тінь її - скрізь!

Ідея "Дранг нах остен" на берегах Дніпра знайшла другий після князя Святослава подих! З цією метою ми повинні об'єднати зусилля, насамперед, Білорусі, Болгарії, Сербії, Чорногорії, Молдови, Греції, Грузії, Азербайджану, Кубані і Дону.

- Навряд чи з цим погодиться Росія чи Туреччина.

- Отут, так би мовити, не було щастя, так нещастя допомогло. Обидві країни не можуть похвалитися внутрішньою стабільністю. Анкарі б з Курдистаном та Кіпром розібратися. А Москва, переконаний, надовго загрузла не лише на Північному Кавказі, але вже незабаром отримає "головний біль" на Волзі, у Сибіру чи, не виключено, і на Далекому Сході. Так що ефективно протистояти Києву на східному напрямку вони навряд чи зможуть, а нам - на руку ковінька.

Крім того, у Росії збройні сили відсутні як такі. Декілька тисяч чеченців поставили жирний хрест на міфі про військовий потенціал Кремля. Я вже не говорю про трагедію "Курська" чи відкладений на рік похід військово-морської ескадри у Середземне море.

Політика, здійснювана впродовж останніх півтора десятиліть у РФ - не що інше, як цинічний злочин проти людей у погонах. Саме тому цілком логічним здається висновок військових: "З Україною - на віки!". Саме Київ збереже російську армію.

- Ви в це щиро вірите?

- А чом би й ні? Двох думок бути не може: у Європі ХХІ сторіччя перевага матимуть країни, які мають компактні зони проживання і не "начинені" іншомовними анклавом. На відміну від українців (у нас 99 відсотків - етнічні українці, включаючи російськомовних жителів Криму; якщо

хто сумнівається в цьому, нехай запитає у татар), росіяни не така нація. Суспільство в РФ розколоте і не здатне на самоорганізацію. Парадокс, але факт: саме “слов'янські” вкраплення містять у собі зерна прийдешнього розпаду. Єдиний вихід уникнути катастрофи - перебудувати пострадянський простір у межах значної частини СНД.

- І яким, цікаво, чином?

- Виходячи з того, що центр східного слов'янства вже перемістився з Москви. Та й узагалі - із Росії.

- І куди ж?

- У Київ - матір "міст руських". Москва з її театралізованим героїзмом (Растропович з автоматом) і хворобливим бажанням на кожному пострадянському розі затвердити власну надінтелектуальну неповторність (Хазанов + Боря Моїсеєв = російська інтелігенція) органічно не спроможна жити без брехні. А бацिला насильницької американізації остаточно підточила імунну систему державного організму.

Так що внутрішній конфлікт наших країн, що заглиблюється, - конфлікт за основні позиції у регіоні. Євразія потребує сильного, амбітного і молодого лідера - у іншому випадку вона стане легким здобутком жовтих орд.

Деякі сильних ходів з боку Києва й у Росії вишикуються черги із бажаючих записатися в “хохли”. Першим буде Лужков.

- І якими ж, пан Дмитре, на ваш погляд, мають бути ці ходи?

- Саме Кремль вустами Єльцина розпочав криваву трагедію під назвою “парад суверенітетів”. Саме Москва одержала із рук МВФ мандат жандарма в резервації СНД. Внаслідок цього в Україні з'явився історичний шанс стати в центр нової військово-політичного союзу: спочатку в складі РФ, Білорусі, Сербії і Кавказу.

Тому вже зараз офіційному Києву треба домагатися повернення статусу ядерної держави, як і місця постійного члена Ради Безпеки ООН. Спробувати ввести миротворців на Кавказ, порушити питання про перебазування Міжпарламентської асамблеї із Санкт-Петербурга в Київ. Потрібно поступово перехоплювати дипломатичну ініціативу, зокрема, на Балканах, переймати функції космічної держави. Обов'язково ввести таємницю банківських вкладів, щоб гроші повноводною рікою потекли з берегів Яузи на береги Дніпра.

На себе ж ми беремо ініціювання проукраїнських настроїв на Кубані, Дону, Уралі, Далекому Сході, у Сибіру, створення “п'ятих колон” у місцях компактного проживання земляків із масовим засиланням туди інструкторів, необхідної літератури. У наші ряди будемо утягувати тувинців, бурятів, калмиків та, даруйте, інших козаків.

Плюс вже існуючі впливові прихильники у Держдумі, Білому Домі, апаратах силових відомств (Явлінський, Шохін, Шахрай і т.д.). Значну частину офіцерського корпусу в РФ теж складають українці.

Причому не варто забувати, що на зміну фронтальним боям уже прийшли міжетнічні сутички, іншими словами - війни у юрбі. Вони дозволяють вирішувати поставлені завдання без формального оголошення бойових дій і мобілізації населення. У цій ситуації незмірно зростає роль діаспор.

Для більшості українців ні Москва, ні Хабаровськ, ні, тим паче, Краснодар не є закордоном. У всякому разі, у нас буде змога спілкуватися з населенням без перекладача, що значно полегшить процес порозуміння.

Гасло єдиної трудової слов'янської держави, підняте на щит українськими реваншистами, переконаний, викличе вибух ентузіазму і громадської активності від Першопрестольної до самих до околиць. Натовпи доведених до відчаю людей, незалежно від політичних поглядів, об'єднає зненависть до нуворишів та їх високих покровителів. Під керівництвом наших інструкторів вони перейдуть до підривної діяльності на всій території РФ (ми вже сприяємо створенню підпільних осередків на підприємствах, в організаціях і по місцю проживання). Звільнення Україною російського народу від “процентного рабства” відкриє нову еру у світовій історії - еру євразійської єдності й економічного процвітання, реорганізації пострадянського простору навколо Києва.

Глобальною стане роль церкви. І отут існуючий розкол православних сил нам вигідний. Клір РПЦ перенасичений синами Західної України, у жилах яких палахкотить гаряча кров дідів з ОУН-УПА. Чого очікувати від них голодній пастві червоноармійських спадкоємців, ясно без слів. А Києво-Печерська та Почаївська Лаври приймуть на себе функції “кадрових кузень” для різного роду правоекстремістських сект, фундаменталістських братств і т.д. Греко-католики контролюватимуть тільки Галичину і Закарпаття.

Російська православна церква, що функціонує на берегах Дніпра, має величезну кількість парафій ще й у Білорусі, Молдові, у далекому зарубіжжі. Її казкові багатства (зникнення “золота партії” співпало з небувалою активізацією місцевих прихильників єдиної і неподільної), переконаний, ми зможемо використати у випадку аншлюсу.

До речі, наші активісти працюють і вдома.

- Чим же вони займаються? Теж створюють підпільні осередки?

- Не іронізуйте! По-перших, ми маємо прихильників у парламенті й уряді. Непогані, вам скажу, хлопці. Але деякі поки що мислять не політичними, а дрібними адміністративними категоріями. Втім, у потрібний момент їх можна буде спровокувати на два-три сильних кроки, хіба не так?

- Не здається вам, що для повторення одномоментно усіх подвигів Геракла у нашої неньки, пробачите за грубість, шкурка на салі тонка?

- Те, що в майбутньому країни СНД - на нових, природно, організаційних засадах - повинен очолити Київ, на сто відсотків розуміють усі розсудливі російські політики. Жириновський під час нашої зустрічі погодився, що столиця РФ повинна переїхати на береги Дніпра. Такому крокові, за попередніми оцінками деяких експертів, противляться лише корумповано-кримінальні угруповання, які намертво зрослися з владними структурами і разом виробляють перспективну політику країни.

З іншого боку, коли Темуджин відправлявся скоряти світ, він мав усього декілька тисяч вершників. Варвари, що розгромили римські легіони, разом з домашньою худобою складали не більше 5 відсотків населення найбільшої з імперій. Бонапарт - той узагалі починав один.

Всередині Садового кільця - найбагатші “пасовиська” світу

- Пане Дмитре, у вашій інтонації постійно прослизав ворожість до Москви. Чому?

- У “братерських” відношеннях двох країн Україні завжди діставалася роль Авеля. У очах багатьох росіян “хохол” - щось середнє між євреєм, як втіленням світового зла, і чеченцем - утіленням зла місцевого. Нас ненавидять? Наше завдання - стати гідними цієї ненависті!

- Не думаєте, що помиляєтеся?

- Аж ніяк! Росія, яка нині займає на землі місця куди більше, ніж в історії, - справа рук і мізків Києва і Сарая. І вона дотепер страждає комплексом неповноцінності. Адже якби у свій час наші парубки не вилізли з Лаврських печер і не організували московітам адміністративну та церковну реформи, Путін би дотепер хрестився двома пальцями. Наші предки створили їм централізовану державу і бюрократичну машину. Українці колонізували північ Кавказу і Сибір. Калмики дотепер називають чужоземців хохлами, а калмики розуміються на колонізації!

Радянським Союзом у його зоряні часи керували дніпропетровці. Як тільки за справу взялися росіяни, СРСР миттєво розвалився.

Опікуючись власним майбутнім, ми обрали президентом найбільшого русофіла - Кучму. І що ж? Неконструктивна позиція Москви за півроку перетворила його в печерного націоналіста.

Ми віддали їм серця, а вони зажадали Севастополь. Ми художньо свистіли, а вони не бажали танцювати. Ми співали скорботних пісень, а вони підло вимагали розрахуватися за газ. І ви хочете, щоб ми після всього оцього їх любили?!

- Це краще, ніж ненавидіти. І потім: демократія, яку ми будуємо, не визнає насильства.

- Демократії людина цікава лише як носій посередніх якостей. Видатні якості для неї небезпечні, а подвиги - заважають. При тоталітаризмі одні видатні особистості придушують інші видатні особистості. Демократія ж придушує всіх, тому що вона - безособова диктатура.

Як повітря, необхідний крах цієї системи і повернення до природної гри сил. У першу чергу, потрібні не інвестиції, а керманічі і герої. А вони народжуються тільки у звитяжній боротьбі: у конкуренції за газопроводи, на чолі батальйонів, на студентських барикадах. Нехай вони очолять нас, і ми “освоїмо” простори: “Солдати! Ви - голодні, розбуті і роздягнені. Але в межах Садової кільця знаходяться найбагатші пасовища світу. Вперед!”. На іржавих танках ми покотимо від заправки до заправки, як колись наші предки - від криниці до криниці.

До речі, нещодавно мені прийшлося побувати в Охотному ряду. Чотири поверхи під землею, фонтани, прозорі ліфти. Розкіш, якої нема й у Парижі. Я дивився на це і думав: якщо нам не вдасться врятувати Росію, того іншим святим обов'язком буде допасти сюди раніше, ніж чеченці!

Сучасна бюрократична модель створена смертельно - після двох світових війн - стомленими людьми. Проте ми уже відпочили!

